

Εἰς ἔξοχος τοῦ πολιτισμοῦ ἐργάτης ἐχάθη καὶ μία χρυσὴ καὶ ἀξέτιμτος νεότης ἀπεσθῆσθαι, καὶ διέτρεξε ὀγνηλὸν καὶ καρδιόπληκτον τοῦ θανάτου του τὸ μαῦρον ἄγγελμα καὶ τῆς εἰρωνείας τῆς τύχης καὶ τοῦ πεπρωμένου ἀπήστραπτε τὸ σατανικὸν μειδίαιμα.

Ἡ ἐπιστήμη ἔχασεν ἀσυνήθην μυστήν της, καὶ οἱ γονεῖς του τὴν ἐλπίδα των, καὶ ἡ Ἑλλάς τέκνον της πολυαγάπητον καὶ περιφανές. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος, ὁ πλῆγεις τόσον καιρίως, ἐγέννησεν υἱὸν ἀντάξιον τοῦ μεγάλου του ὀνόματος, μὴ συναποκομίσαντα τὸ πᾶν εἰς τὸν ἐν Καβάλλα τάφον του. Ἡ νεότης μόνον κοιμᾶται ἐν τῇ ξένῃ γῇ, ἡ νεότης τῶν χρυσῶν ῥόδων, ἀλλ' ὁ νοῦς ὁ παντοκράτωρ θὰ ζῇ πάντοτε εἰς ἔργα, τὰ ὅποια ὁ χρόνος δὲν θὰ σαρώσῃ ὅπως τὰ πέταλλα ἐκείνων.

Τὰ ἔργα ἀπεκρυστάλλωσαν πλέον, καὶ σὺν τῇ μνήμῃ ἦν θὰ διατηρῶσι τοῦ ξανθοῦ καὶ ἀγαλματώδους νέου, τὸν ὅποιον ἡ τύχη ἐδάσκανε τόσον σκληρῶς, πολλὰ τὰ σοφὰ διδάγματα θὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς ἐπιγινομένους καὶ θὰ ἀποσπῶσι πάντοτε θαλερὰ τὰ δάκρυα τῶν ἀναγνώστων των.

*
* *

Τὸ χῶμα τῆς χώρας τοῦ Περικλέους, ἡ ὁποία τὸν ἐξέθρεψεν εἰς νεανίαν σεμνὸν καὶ πάγκαλον καὶ γλυκὺν καὶ περιήροντιν καὶ ἀγαθόν, ἥτις ἄνδρα τὸν ἐφώτισε μὲ τὸ μέγα της φῶς τὸ ῥόδιον, ῥωμαλεῖον καὶ σοφόν καὶ σύζυγον καὶ πατέρα, τὸν περιμένει ἀνυπομόνως.

Ἐδῶ ὁ ἥλιος θὰ θερμαίῃ πάντοτε τὸ μνήμᾳ του, γλυκὺς καὶ πάμφωτος καὶ τὰ ῥόδα καὶ τὰ κρίνα καὶ τὰ ἴα τὰ ἐλπιδόχρωμα, κατὰ σοροὺς θὰ ἀναδίδωσι τὸ ἄρωμά των παρὰ τὸν λευκὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου του...

Ἐδῶ ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ διὰ νὰ χύνωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἑκατόμβας δακρύων καὶ λέγουσιν ὅτι, τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου δάκρυα καθιστῶσι τὸ χῶμα ἐλαφρότερον μετάξης. Ὡ, εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ χῶμα τῆς ξένης γῆς, καὶ εἶνε τόσον ἐλαφρόν καὶ τόσον παρήγορον τῆς πατρίδος!

Τὸ ἐλαφρόν χῶμα τῆς πατρίδος, τῆς χώρας τῶν ὀνείρων του καὶ τῆς ζωῆς του, περιμένει ἀνυπομόνως νὰ ἐναγκαλισθῇ διὰ πάντοτε τὸν προτελευταῖον βλαστὸν τῶν μεγάλων Μαυροκορδάτων.

Τὰ ῥόδα καὶ τὰ κρίνα καὶ τὰ ἴα τὰ ἐλπιδόχρωμα κατὰ σοροὺς θὰ ἀναδίδωσι τὸ ἄρωμά των τὸ γλυκὺ καὶ πονετικόν, ἀναπαινόμενα παρὰ τὸν λευκὸν σταυρὸν του, καὶ αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ δύοντος ὀπισθεν τῆς ἐλευθέρως ἀκροπόλεως ἡλίου, φιλήματα θὰ γίνωνται χρυσὰ διὰ τὸν ἀνθόσπαρτον τάφον του. Τῆς δουλείας τὸ βαρὺ πῆγμα, τίς οἶδε ἐπὶ πόσον ἀκόμη θὰ πατῇ σκαιῶς τὸ Ἑλληνικὸν ἐκεῖνο χῶμα, τὸ ὅποιον οἱ πρόγονοί του ὀνειροπόλουν ἐλεύθερον καὶ ὑπὲρ τῆς ἐξημερώσεως τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν ὁ προτελευταῖος βλαστής των. Δὲν θὰ ἦνε πικρόν, πολὺ πικρὸν τοιοῦτον χῶμα νὰ καλύπτῃ ἕνα τοιοῦτον ἀπόγονον;

"ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,,

Τῷ πολυαγαπημένῳ φίλῳ Ἰωάννῃ Ἀρσένῃ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Θαμπά, τάπομεσήμερο ξυπνᾷ κ' ἀπ' τὸ κρεβάτι
Κυτᾶζει μισοκοιμιστῇ, μὲ κουρασμένο μᾶτι
Τοῦ γάμου τὰ στολίδια τῆς τάγνᾳ καὶ τιμημένα,
Τάπαρθενα στολίδια τῆς, ἐδῶ κ' ἐκεῖ ριγμένα.

Καὶ βλέπει τάνθια τὰ λευκὰ καὶ τὰκριθὰ τοῦ γάμου
Ξεφυλλισμένα, ἀγνώριστα, μαραγγιασμένα χάμου
Κ' ὁ νοῦς της ὁ τρισκότινος φωτίζεται καὶ πάλι
Καὶ κρύβει μέσ' στὰ χέρια της τὸ ἀχτένιστο κεφάλι!

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ